

Arrest

nr. 271 816 van 25 april 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DELMOTTE
Mont Saint-Martin 79
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 december 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. DELMOTTE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 september 2019 dient de verzoekster, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 10 december 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Bij arrest met nummer 239 795 van 18 augustus 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoekster tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 26 juli 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest met nummer 263 826 van 18 november 2021 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster.

Op 22 december 2021 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinqüies}). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster met een aangetekende brief van 23 december 2021 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam : M. (...)

voornaam : R. A. M. (...)

geboortedatum : (...).1997

geboorteplaats : S. (...)

nationaliteit : Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26/07/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 18/11/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 52/3, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 23 van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake Burgerlijke en Politieke Rechten (hierna: het BuPo-verdrag) en van “*het principe van respect van de rechten van de verdediging, de goede administratie, van billijke procedure en van het contradictoir als algemene rechtsprincipes*”.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“De betwiste akte is als volgt gemotiveerd :

“Op 26.07.2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 18.11.2021 werd door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2 §1,1° van de wet van 15.12.1980.

“De betrokkene vindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum“.

° IN RECHT

De wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivatie van de administratieve akten, in haar artikel 2, stelt dat de administratieve akten van de administratieve overheden bedoeld in het artikel 1 het voorwerp moeten zijn van een formele motivatie.

In overeenstemming met artikel 3 van de wet van 29.07.1991, bestaat de geëiste motivatie in de aanduiding in de akte van de consideraties van recht en feit.

De motivatie moet adequaat, precies en pertinent zijn, ttz. aan de feiten beantwoorden en in geen enkel geval een eenvoudige motivatie van subjectieve appreciatie zijn (C.E. 07.06.1995, nr. 53.583; C.E. 05.07.1995, nr. 54.317; C.E. 07.09.1995, nr. 55.056; C.E. 16.01.1996, nr. 57.531).

De motivatie moet op werkelijke feiten berusten en niet op een beoordeling van de waarde van het verhaal, a priori als vals beschouwd (CE, 26.08.1994, nr. 48.810).

De motivatie moet des te meer nauwgezet zijn als ze uitkomt op de conclusie dat de vraag duidelijk niet gegrond is (C.E., nr. 56.754, 08.12.1995; C.E. nr. 57.708, 22.01.1996).

Er werd geoordeeld dat men rekening moet houden met het geheel van de elementen van het dossier en niet enkel met de ongunstige elementen tot de herkenning van de status van vluchteling (EC, 16.01.1996, nr. 60.093; E.C.28.10.1997, nr. 69.217).

Volgens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”.

Artikel 52/3, §1, van de wet van 15.12.1980 bepaald :

“De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

“Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te

verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing. Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de betrokkene wordt vastgehouden, wordt dit bevel ter kennis gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden”.

Artikel 62 § 2 van de wet van 15.12.1980 luidt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten”.

Artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 schrijft voor dat:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens van 04.11.1950 luidt als volgt:

1. *“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling”.*
2. *“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.*

Het bleek dat de bepaling van artikel 8 van de Eur. DH stelt een norm vast die in de regel voldoende nauwkeurig en volledig is om directe gevolgen te hebben in de Belgische rechtsorde (CE, 25.09.1986, Pas., 1990, IX, 16; Cass., 19.09.1997, arr. Cass., 1997, 843).

Artikel 23 van het NEW YORK-pact inzake burgerrechten en politieke rechten van 19.12.1966 stelt:

1. *“Het gezin vormt de natuurlijke en fundamentele kern van de maatschappij en heeft het recht op bescherming door de maatschappij en de Staat”.*
2. *“Het recht van mannen en vrouwen van huwbare leeftijd een huwelijk aan te gaan en een gezin te stichten wordt erkend”.*

L'article 8 Conv. Eur. D.H. n'est pas d'ordre public mais prime sur la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers en tant que norme supérieure. (...) L'application de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans la prise des décisions attaquées, ..., doit être confrontée aux conditions de l'article 8 Conv. Eur. D.H.. (CE, n° 210.029, 22.12.2010, T.Vreemd. 2011, sommaire, liv.1, 31).

In een arrest nr. 230.224 van 17.02.2015 oordeelde de Raad van State dat : « Contrairement à ce que soutient (l'Etat), sa compétence pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7, alinéa 1er (LE) prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte. En effet, même dans ces hypothèses, (l'Etat) n'est pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger » (pt IV.2).

In arrest nr. 168.712 van 09.03.2007 heeft de Raad van State bepaald dat: “ Les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la loi ... ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect des obligations internationales auxquelles l'Etat Belga a souscrit. Au titre de tels engagements, figure notamment la protection des droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention de sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales, lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin. Les autorités précitées sont dès lors tenues, le cas échéant, d'écarter la disposition légale ou réglementaire qui y contreviendrait ».

De algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bepaald : « Il résulte de ce qui précède que si (l'administration) doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi du

15.12.1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier d'un séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par l'article 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, en manière telle que (l'administration) n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation. (En conséquence, l'administration) ne peut ainsi se prévaloir d'une compétence entièrement liée lorsqu'elle délivre un ordre de quitter le territoire sur la base de l'article 7 LE » (pts 2.2 et 2.3) (CCE, AG, 19.12.2013, n° 116.003, Rev. Dr. Étr., 2013, p. 678).

Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, « Le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs liés notamment à la violation des droits fondamentaux au regard des articles 3 et 8 CEDH soient également pris en compte, en matière telle que (l'administration) n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation. La compétence de l'Etat Belge n'est pas complètement liée lorsqu'il s'agit de délivrer un ordre de quitter le territoire » (CCE, 19.01.2015, n° 136.562 ; CCE, 29.05.2015, n° 146.651). In een arrest nr. 225.768 van 05.09.2019 annuleerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, en merkte op dat:

« Il n'est pas contesté que les ordres de quitter le territoire attaqués sont des décisions d'éloignement au sens de l'article 1er, §1er, 6° (de la loi du 15.12.1980). Par conséquent, l'examen auquel doit procéder la partie défenderesse au regard de l'article 74/13 de la loi précitée, notamment de la vie familiale, doit se faire « lors de la prise de la décision d'éloignement », c'est-à-dire au moment de l'adoption des décisions attaquées (CE, n° 239.259 du 28.09.2017 et CE n° 240.6918 du 08.02.2018).

« Or, en l'espèce, il ne ressort pas de l'analyse du dossier administratif pas plus que de la motivation des ordres de quitter attaqués que la partie défenderesse a effectivement tenu compte de l'intérêt supérieur des enfants mineurs des parties requérantes dont elle avait connaissance » (points 2.2.1 et 2.2.2 en page 3, CCE n° 225.768, 05.09.2019, https://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/a225768.an_.pdf).

Deze jurisprudentie met betrekking tot kinderen moet worden uitgebreid tot echtgenoten.

° IN DE FEITEN

In dit geval, voldoet de beslissing van de gemachtigde voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22.12.2021 niet aan de vereisten van de bovengenoemde bepalingen.

1) De motivering van de bestreden beslissing is stereotiep.

Puur stilistische motivering is onvoldoende.

Dus de beslissing vermeldt het voornaamwoord 'hij', terwijl de verzoekster een vrouw is (zie "hij verblijft in het koninkrijk zonder de drager van de documenten te zijn" ...).

2) Verzoekster betwist niet dat haar verzoek om internationale bescherming is afgewezen door het CGVS op 26.07.2021 en vervolgens door het CCE op 18.11.2021. Artikel 7 lid 1 van de wet van 15.12.1980 is inderdaad van toepassing.

De bestreden beslissing houdt echter geen rekening met het privé- en gezinsleven van verzoekster; terwijl deze elementen perfect bekend zijn bij de tegenpartij.

Eenzijds heeft de tegenpartij de gezinssituatie van verzoekster niet beoordeeld volgens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Verzoekster onderhoudt een stabiele en duurzame relatie met de heer E. S. (...), van Iraakse nationaliteit, die een geldige verblijfsvergunning heeft in België (zie stuk 2 van het dossier van verzoekster).

Verzoekster heeft de heer E. S. (...) via internet in 2018 ontmoet, toen zij in Duitsland woonde en hij in België.

In 2019 reisde de heer E. S. (...) naar Duitsland om verzoekster en haar gezin te ontmoeten. De heer E. S. (...) heeft de toestemming van de ouders van verzoekster voor het huwelijk gevraagd en verkregen. Vervolgens kon hij verzoekster naar haar huis brengen.

Sinds haar aankomst in België in de loop van 2019, heeft verzoekster dezelfde woning gedeeld als de Heer E. S. (...). Tot op heden wonen verzoekster en haar metgezel samen te (...) (zie bewijsstuk 1 van het dossier van verzoekster).

Het paar is bekend. het heeft plannen voor huwelijk en kinderen.

Verzoekster noemde deze relatie; evenals de woonplaats van zijn metgezel in het kader van haar verzoek om internationale bescherming.

De wederpartij was dus volledig op de hoogte van verzoekers gezinssituatie. Zij heeft er echter geen rekening mee gehouden en heeft er zelfs geen melding van gemaakt in de bestreden beschikking.

Anderzijds is de bestreden beslissing niet in overeenstemming met de rechten die worden gegarandeerd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM, en door artikel 23 van het New-York Pact inzake burgerrechten en politieke rechten van 19.12.1966.

De tegenpartij heeft duidelijk geen rekening gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoekster. Verzoekster heeft een relatie met een Iraakse onderdaan die gemachtigd is om in België te verblijven.

De tenuitvoerlegging van het bestreden besluit zou verzoekster dwingen om voor onbepaalde tijd en voor onbepaalde tijd gescheiden te leven van haar partner.

Er kan geen sprake zijn van het dwingen van verzoekster om alleen telefonisch of via internet contact te hebben met haar begeleider.

Zo'n afstand kan de relatie tussen verzoekster en haar metgezel alleen maar belemmeren, zelfs verbreken.

De begeleider van verzoekster hij woont al enkele jaren legaal in België. Hij heeft zojuist een arbeidsovereenkomst ondertekend dd 06.01.2022; hij wil duidelijk niet België verlaten en zich in Irak vestigen.

De overtreding van artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 en artikel 8 EVRM is daarmee aangetoond. Het enkel middel ontnomen uit de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivatie van de administratieve akten, van artikelen 7, 52/3, 62 en 74/13 van de wet van 15.12.1980, van artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens, van artikel 23 van het New-York Pact inzake burgerrechten en politieke rechten van 19.12.1966, van het principe van respect van de rechten van de verdediging, de goed administratie, ban billijke procedure en van et contradictoir als algemene rechtsprincipen, is gegrond."

3.2.1. De verzoekster voert de schending van "het principe van respect van de rechten van de verdediging, de goede administratie, van billijke procedure en van het contradictoir als algemene rechtsprincipen" aan, maar laat na om hieromtrent verduidelijkingen naar voor te brengen.

Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

De Raad is niet bekend met een beginsel van "billijke procedure" waaraan dient getoetst te worden en verzoekster legt het ook niet uit. Er zijn voorts meerdere algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zodat de loutere verwijzing naar "het principe van de goede administratie" op zich evenmin een voldoende duidelijke omschrijving uitmaakt van de geschonden geachte rechtsregel. De verzoekster licht daarnaast niet toe hoe zij de rechten van de verdediging en het tegensprekeliijkheidsbeginsel door de bestreden beslissing geschonden acht.

Er dient dus te worden vastgesteld dat het enig middel niet-ontvankelijk is in de mate dat de verzoekster zich beroept op een schending van *“het principe van respect van de rechten van de verdediging, de goede administratie, van billijke procedure en van het contradictoir als algemene rechtsprincipes”*.

3.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de feitelijke motieven en de juridische grond aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. Zo wordt uitdrukkelijk vermeld dat de verzoekster wordt bevolen om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de beslissing ook een motivering in feite, met name dat de verzoekster een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat zij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum”*. Tevens wordt nog uiteengezet dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 juli 2021 een negatieve beslissing nam inzake het verzoek om internationale bescherming van de verzoekster en het beroep tegen deze beslissing op 18 november 2021 door de Raad werd verworpen.

Gelet op deze motieven, die duidelijk de specifieke situatie van de situatie van de verzoekster betreffen, blijkt niet dat de bestreden beslissing werd opgesteld met loutere standaardmotieven of stijlformuleringen. Waar in de bestreden beslissing naar de verzoekster wordt gerefereerd als *“hij”*, betreft dit duidelijk een materiële vergissing aangezien niet kan worden betwist dat de motieven van de genomen beslissing op de verzoekster betrekking hebben. Deze verschrijving maakt daarom nog niet dat de bestreden beslissing niet afdoende zou gemotiveerd zijn. Bovendien dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

In de mate dat de verzoekster in het kader van de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet naar voor brengt dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van haar gezinssituatie, wordt erop gewezen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich geen uitdrukkelijke motiveringsplicht behelst. De uitdrukkelijke motiveringsplicht strekt er met name enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar dit reikt niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet een bevel af te leveren. Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde van de staatssecretaris, voorafgaand aan het treffen van het bestreden bevel, heeft rekening gehouden met de grondrechten en heeft nagegaan of de terugkeerplicht die hij oplegt de grondrechten van de betrokkene niet schendt, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in de akte zelf dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde van de minister *“bij het nemen”* van een beslissing tot verwijdering *“rekening [houdt]”* met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land,

hetgeen eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht, doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht. Deze specifieke zorgvuldigheidsplicht gebiedt dan wel dat de materiële beoordeling van de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen of situaties dient te geschieden voorafgaand aan en op een relevant tijdstip ten aanzien van het treffen van de beslissing tot verwijdering.

Waar de verzoekster in dit verband ook artikel 8 van het EVRM geschonden acht, wordt erop gewezen dat de Raad niet kan besluiten tot een schending van de formele motiveringsplicht, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven in de bestreden beslissing betreffende een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM inzake het privé-, gezins- en/of familieleven van de verzoekster, gezien artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt en de Raad bij het onderzoek naar artikel 8 van het EVRM rekening kan houden met de gegevens die de verzoekster zelf verstrekt en met de gegevens van het administratief dossier (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziet dat geen bevel kan worden afgegeven indien daardoor hogere verdragsrechtelijke normen in het gedrang komen, noopt op zich evenmin tot een specifieke, uitdrukkelijke motivering in de bestreden akte. De formele motiveringsplicht betreft immers slechts een positieve motivering, zodat er in principe enkel moet worden weergegeven waarom deze beslissing wordt genomen en er niet, op negatieve wijze, moet worden gemotiveerd waarom er geen elementen zijn die zich ertegen verzetten.

De verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat de in de bestreden akte opgegeven motieven, in rechte en in feite, niet afdoende zouden zijn in het licht van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. Waar de verzoekster gewag maakt van een kennelijke beoordelingsfout en zij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van de artikelen 7, 52/3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

3.2.4. De verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met haar privé- en gezinsleven, hoewel dit de verweerder bekend is. De verzoekster licht toe dat zij een stabiele en duurzame relatie heeft met de heer E.S., die de Iraakse nationaliteit heeft en beschikt over een geldige verblijfsvergunning in België (inventaris verzoekschrift, stuk 2). De verzoekster geeft mee dat zij elkaar in 2018 via internet hebben leren kennen en de heer E.S. inmiddels de toestemming heeft van haar ouders om met haar te huwen. De verzoekster benadrukt nog dat zij sinds 2019 samenwonen te Luik (inventaris verzoekschrift, stuk 1). De verzoekster betoogt dat zij op deze elementen heeft gewezen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming zodat de verweerder van deze elementen op de hoogte was.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling werd immers ingevoerd ter omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient dus richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens heeft een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en zij de betrokkenen daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C249/13, *Boudjlida*, par. 49).

Het gegeven dat artikel 52/3, §1 *iuncto* artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wanneer de betrokken vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, hetgeen *in casu* blijkt en niet wordt betwist, stelt het bestuur niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting, opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt. Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vloeit evenwel geen verplichting voort om rekening te houden met het privéleven van de betrokken vreemdeling.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat de verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan de verweerder om zich, in het kader van dit onderzoek, ervan te verzekeren dat de vreemdeling in de mogelijkheid werd gesteld om de relevante elementen en standpunten kenbaar te maken.

In casu dient dan ook minstens uit de stukken van het administratief dossier te blijken dat de gemachtigde bij of niet onredelijk lang voorafgaand aan het treffen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten terdege rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekster, het hoger belang van het eventuele kind en de concrete gezins- en/of familiale situatie van de verzoekster, en dat hij heeft onderzocht of deze er niet aan in de weg staat dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven.

In het administratief dossier bevindt zich een nota van 22 december 2021 (dezelfde dag als de bestreden beslissing), die werd opgesteld door B. G., dit is de gemachtigde die de bestreden beslissing nam. Deze nota luidt als volgt:

“(…)

Evaluatie artikel 74/13

M., R.A.M. (…)

(…)

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” Is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

° *Hoger belang van het kind : Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België of in een andere lidstaat van de EU.*

° *Gezins- en familielevens : Betrokkene verklaart een relatie te hebben met een legaal in België verblijvende persoon. Uit het administratief dossier van betrokkene blijken evenwel geen bewijzen van een dergelijke relatie en het loutere feit dat betrokkene dit verklaart, is op zich onvoldoende om een duurzame en stabiele relatie te bewijzen. Indien betrokkene effectief een gezinsleven in België onderhoudt, wijzen we erop dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om alle voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op een gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we erop dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor haar kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien zij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met haar partner betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben. Betrokkene verklaart verder dat haar moeder en 1 broer in Duitsland verblijven en 2 broers in het Verenigd Koninkrijk. Zij behoren allen echter niet tot de gezinskern van betrokkene.*

° *Gezondheidstoestand: Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.*

*Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.
(...)"*

Uit deze nota blijkt dat de gemachtigde voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk het gezinsleven van de verzoekster in rekening bracht. De gemachtigde stelde vast dat de verzoekster verklaarde een relatie te hebben met een persoon die op legale wijze in België verblijft maar uit het administratief dossier blijkt dat er geen bewijzen van dergelijke relatie werden voorgelegd en het gegeven dat de verzoekster dit verklaart onvoldoende is om een duurzame en stabiele relatie te bewijzen. Daarnaast wordt erop gewezen dat het verzoek om internationale bescherming van de verzoekster definitief werd afgesloten en de gemachtigde dan in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. De gemachtigde wijst erop dat, indien de verzoekster effectief een gezinsleven onderhoudt in België, het haar vrijstaat om gebruik te maken van de wettelijke verblijfsmogelijkheden waaronder gezinshereniging. Daarbij wordt vastgesteld dat tot op heden nog geen aanvraag gezinshereniging werd ingediend zodat er voor de staat geen positieve verplichting is om het recht op een gezinsleven te handhaven. De gemachtigde geeft tevens aan dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat het voor haar kennelijk onredelijk is om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien zij dat wenst zij vanuit het land van herkomst de nodige stappen in het kader van gezinshereniging kan nemen. De gemachtigde wijst erop dat het slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden door moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken. Volledigheidshalve merkt de gemachtigde nog op dat de moeder en één broer van de verzoekster in Duitsland verblijven en twee broers in het Verenigd Koninkrijk verblijven, maar zij allen niet behoren tot de gezinskern van de verzoekster.

In het kader van haar verzoekschrift reikt de verzoekster met betrekking tot haar gezins- en familielevens, haar gezondheidstoestand en het hoger belang van het kind geen elementen aan waarmee bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.5. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf een concrete belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Betreffende het gezins-, familie- of privéleven met de referentiepersoon wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven' definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het Hof oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, *Al-Nashif/Bulgarije*, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30)

In de hoger geciteerde nota in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt over het gezins- en familieleven van de verzoekster het volgende uiteengezet:

“° Gezins- en familieleven : Betrokkene verklaart een relatie te hebben met een legaal in België verblijvende persoon. Uit het administratief dossier van betrokkene blijken evenwel geen bewijzen van een dergelijke relatie en het loutere feit dat betrokkene dit verklaart, is op zich onvoldoende om een duurzame en stabiele relatie te bewijzen. Indien betrokkene effectief een gezinsleven in België onderhoudt, wijzen we erop dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om alle voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op een gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we erop dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor haar kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien zij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met haar partner betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben. Betrokkene verklaart verder dat haar moeder en 1 broer in Duitsland verblijven en 2 broers in het Verenigd Koninkrijk. Zij behoren allen echter niet tot de gezinskern van betrokkene.”

Hoewel in eerste instantie het gezinsleven tussen de verzoekster en de heer E.S. op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet als bewezen wordt aanzien, gaat de gemachtigde vervolgens toch over tot een zekere belangenafweging.

In dit kader moet worden benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Om te beoordelen of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Uit de voorliggende gegevens blijkt dat de verzoekster nooit gemachtigd of gerechtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden dat haar feitelijk in staat stelde een gezinsleven in België te ontplooiën, zodat het in deze zaak gaat om een zogenaamde situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft

gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In hogergenoemde nota werd in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Het staat betrokkene vrij om alle voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op een gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we er op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor haar kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien zij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met haar partner betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben. Betrokkene verklaart verder dat haar moeder en 1 broer in Duitsland verblijven en 2 broers in het Verenigd Koninkrijk. Zij behoren allen echter niet tot de gezinskern van betrokkene.”

De verzoekster verwijst naar haar gezinsleven met de heer E.S. met wie zij samenwoont, maar uit het administratief dossier blijkt niet dat zij reeds een verblijfsaanvraag heeft ingediend met het oog op de gezinshereniging met E.S.

Het is niet kennelijk onredelijk dat de verweerder bij de door artikel 8 van het EVRM vereiste belangenafweging mede in rekening brengt dat de verzoekster de Belgische overheden niet heeft verzocht om de wettelijke bescherming die bestaat voor haar gezinsleven. De verzoekster geeft thans ook niet aan dat zij reeds een aanvraag heeft ingediend om een verblijfsrecht met het oog op de gezinshereniging te verkrijgen. Gelet op de wettelijke procedures die openstaan voor de verzoekster en waarvan zij gebruik kan maken, kan bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofdte van de staat een positieve verplichting bestaat om het recht op een gezinsleven van de verzoekster in België te handhaven. De verzoekster dient eerst zelf gebruik te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor haar openstaan en zij dient ook zelf duidelijk te maken dat het de bedoeling is van de partners om het gezinsleven in België te ontwikkelen en te ontplooiën. De verzoekster kan deze aanvraag ook vanuit het buitenland indienen, zoals de verweerder heeft geopperd.

In dit verband benadrukt de Raad dat het EHRM reeds stelde dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland terwijl zij geen verplichting hebben om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

De verzoekster geeft aan dat zij de heer E.S. heeft ontmoet via internet in 2018, toen zij nog in Duitsland verbleef. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster, vooraleer zij zich naar België begaf, in Duitsland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend; deze procedure werd er negatief afgesloten. De verzoekster beschikte op het moment dat zij de heer E.S. heeft ontmoet en ook daarna niet over een verblijfsmachtiging of een recht op verblijf van meer dan drie maanden. De verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het EHRM toont zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, *Solomon v. Nederland*).

De vraag rijst bijgevolg of de verzoekster concreet aannemelijk maakt dat het in haar geval alle redelijkheid te buiten gaat om te oordelen dat de tijdelijke verwijdering, met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate zal verstoren dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekster betoogt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar dwingt om voor onbepaalde tijd gescheiden te leven van haar partner en er geen sprake kan zijn dat zij gedwongen zou worden om alleen telefonisch of via internet contact te hebben. De verzoekster betoogt dat deze afstand haar relatie alleen maar kan belemmeren of zelfs verbreken. De verzoekster licht nog toe dat de heer E.S. al enkele jaren op legale wijze in België verblijft en hij recent een arbeidsovereenkomst heeft ondertekend op 6 januari 2022 en hij België niet wenst te verlaten.

De verzoekster toont echter niet concreet aan dat een tijdelijke scheiding het bestaande gezinsleven in die mate zou verstoren dat de gezinsbelangen van de verzoekster voorrang zouden moeten krijgen op het algemeen belang dat de Belgische staat kan doen gelden bij het voeren van een immigratiecontrole. De verzoekster beperkt zich tot vage beweringen die niet overtuigen. Dat de heer E.S. (weliswaar na het treffen van de bestreden beslissing) een arbeidsovereenkomst heeft ondertekend, doet voorts evenmin afbreuk aan het gegeven dat de verzoekster een verblijfsaanvraag vanuit het buitenland kan indienen zodat het in principe maar om een tijdelijke fysieke scheiding gaat waarvan niet wordt aangetoond dat zij zou leiden tot de verbreking van de partnerrelatie, zo reeds kan worden aangenomen dat zij voldoende hecht is om te vallen onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

De verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij zich in dermate uitzonderlijke omstandigheden bevindt dat de stelregels omtrent het privé- en gezins- of familiaal leven, dat tijdens een onregelmatig verblijf in het gastland werd uitgebouwd, *in casu* niet zouden opgaan.

In casu dient te worden opgemerkt dat de verzoekster niet concreet aannemelijk maakt dat de verplichting om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de verplichting om de voorziene procedures te respecteren, het gezins- of familieleven, dan wel het in België opgebouwde privéleven, in die mate in het gedrang brengt dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekster toont niet aan dat uit de bestreden beslissing enige disproportionaliteit blijkt tussen haar eigen belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om haar gezinsleven met de heer E.S. verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan de binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. Omtrent een concreet privéleven, los van de banden met de heer E.S., worden door de verzoekster geen verdere argumenten naar voor gebracht. De verzoekster maakt derhalve niet concreet aannemelijk

dat zij dermate nauwe banden heeft ontplooid in België dat er sprake zou zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.6. Artikel 23 van het BUPO-Verdrag luidt als volgt:

“1. Het gezin vormt de natuurlijke en fundamentele kern van de maatschappij en heeft het recht op bescherming door de maatschappij en de Staat. (...)”

Daargelaten de vraag of de verzoekster zich rechtstreeks kan beroepen op een schending van artikel 23 van het BUPO-verdrag, blijkt uit hetgeen voorafgaat dat de verzoekster niet aantoonde dat de bestreden beslissing een willekeurige en onwettige inmenging inhoudt in haar gezinsleven. Daar waar geen schending van artikel 8 van het EVRM werd aangetoond, kan derhalve ook niet tot een schending van artikel 23 van het BUPO-Verdrag worden besloten.

3.2.7. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Op 26/07/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 18/11/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.”

Het onderzoek van het door de verzoekster ingediende beschermingsverzoek hield reeds een onderzoek in naar de criteria inzake het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, en meer in het bijzonder naar de vraag of er een reëel risico zou bestaan op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet. Tevens werd nagegaan of de verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk nagenoeg overeen met deze bepalingen van de Vreemdelingenwet, zodat reeds werd getoetst of in hoofde van de verzoekster een reëel risico op ernstige schade of een gegronde vrees voor vervolging voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 17 februari 2009; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, § 33 en § 35 en UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection*, april 2003, *updating* augustus 2006, 3.7). De gemachtigde heeft in de bestreden akte uitdrukkelijk verwezen naar de beslissing van de commissaris-generaal van 26 juli 2021, waarmee te kennen wordt gegeven dat het bevel wordt afgegeven nadat het onderzoek inzake het verzoek om internationale bescherming reeds is afgerond.

In dit verband brengt de verzoekster geen enkel concreet element betreffende de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming naar voor dat niet reeds zou zijn beoordeeld in het kader van haar verzoek om internationale bescherming en waar bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten alsnog ten onrechte geen rekening mee zou zijn gehouden.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekster, door louter aan te voeren dat de bestreden beslissing niet in overeenstemming is met de rechten die gegarandeerd worden door onder meer artikel 3 van het EVRM, geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

3.2.8. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de

vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

Gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt dat de verzoekster niet aantoont dat enige hogere rechtsnorm de verweerder zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Voorts betwist de verzoekster de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij "*niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum*" niet. Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De verzoekster merkt op dat in de bestreden beslissing het persoonlijk voornaamwoord 'hij' wordt gehanteerd, terwijl zij een vrouw is. Dit komt enigszins slordig over, maar volstaat *an sich* niet om de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Deze vergissing heeft immers geen invloed op de determinerende motieven van de bestreden beslissing.

3.2.9. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 7, 52/3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 3 en 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE